

Kéri Ferenc: Ganédomb (8 jelenet – 16 oldal)

népi tragikomédia

Jóska, a férj
Bözsi, a felesége
Terka, a lányuk
Teri mama, Bözsi anyja
Pista, a béres
Döme, a csendőr

Színhely: Falusi ház, konyha. Székek, asztal. Olyan tárgyak, amelyek „játszanak”.

2. jelenet

JÓSKA: *(Bejön. Kerülgeti az asztalt, nem igazán néz az anyósára. Feszengve leül.)* Jó, hogy egyedül van, beszédem van magával. Kérem, ne szóljon közbe, most ne! *(Nagy levegőt vesz.)* Az a baj, hogy keveri a szart, mama. Hát mi a fenének kellett elmondani az asszonynak a Pannival való bujálkodásunkat, mi? A fene egye meg magát! De egyszer úgy kivágom innen, hogy a lába sem éri a földet! Engem nem érdekel, hogy ez a maga háza. Mehet, le is út, fel is út. Akár egyenest a másvilágra. Rászolgált. Tudja, hogy magának már ott lenne a legjobb, vén tejfölös köcsög! *(Az öregasszony felé pillant.)* Vághat fancsali képet, kiöregedett tojó, de már nem sokáig. Úgy elteszem egyszer láb alól, hogy abban nem lesz köszönet. Vigyorog. Majd az arcára fagyasztom a mosolyt. Fejezze be ezt a kaján vigyort, a hétszentségit magának! Na, nem hallja? Süket? Hagyja abba a röhögcsélést, mert tényleg úgy kivágom innen, mint fostos macskát az udvarra, azt a jókedvű úristenit a világnak!

BÖZSI: *(Bejön. Nem igen néz rájuk.)* Hallom, nagy a jókedv, nagy a vigalom. Örüljete, amíg van min. Én meg közben majd gutát kapok a hülyeségetek miatt. Na, de nagy csönd lett hirtelen. *(Keresgél valamit.)* Levágok egy tyúkot inkább. Nem láttátok a nagy fazekat? A múltkor még itt volt. Ebben a házban semmit sem lehet megtalálni. *(Meglátja a hullán a fazekat.)* Na, itt van e. Mért húztad a hátadra, tán fáztál? *(Leveszi a fazekat, meglátja a kést, sikolt egyet.)* Jóska, ezt te tetted?

JÓSKA: *(Nem néz rájuk.)* Én.

BÖZSI: Te, komolyan?

JÓSKA: Én, persze. Úgy döftem neki a szavakat, hogy teljesen hátba vágta. Meg sem tudott szólalni, a vén szatyor.

BÖZSI: Nem túlzás ez, Jóska?

JÓSKA: Nem. Egy az egyben letaglóztam az öregasszonyt.

BÖZSI: De, Jóska...

JÓSKA: Semmi de. Meg kellett neki mondanom. Tudnia kell, ki élet és halál ura a házban.

BÖZSI: És ő?

JÓSKA: Nem szólt egy szót se. Csodálkoztam is. Azt hiszem, most már tudja, hogy ezentúl hogyan kell viselkednie.

BÖZSI: De...

JÓSKA: Mondtam már, semmi de. Így kellett ennek történnie.

BÖZSI: Nézz már ide, te, állat!

JÓSKA: *(Rájuk néz.)* Ah, mit csináltál? Leszúrtad a mamát?